

24 часа

Радослав Иванов става художникът Рив Булгари заради чиновник, който се затруднява с името му

24 24chasa.bg/ozhivlenie/article/19472616

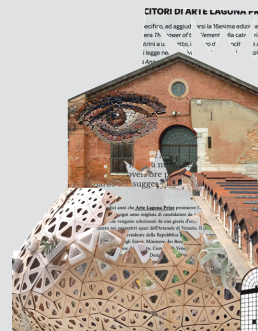
Виолина Христова, Рим

Българско-американският артист днес се дели между Ню Йорк, София и Словения

Рив Булгари не произлиза от известната фамилия бижутери. Това не е и артистичен псевдоним на родения през 1966 г. в София българско-американски художник и скулптор с името Радослав Иванов. Чисто и просто е името, с което навремето го записва по доста своеобразен начин в американските регистри един чиновник. Самият Рив Булгари разказа любопитната случка пред “24 часа”.

“Преди 15 г. отивам на интервю, за да стана американски гражданин. Чиновникът, който беше там, ме изпита за американската история, поздрави ме и каза, че трябва

да се закълна. Тогава ме попита и как се казвам. Когато обаче българинът му отговорил, служителят реагирал с думите, че не може да го запише “Радослейв”. “Радослав Иванов - значи РИВ, а откъде сте – от България ли, попита той. Така, когато отидох да се закълна, видях, че в документа ми е написано името Рив Булгари”.

Именно с това име днес може да се видят картини и скулптури из най-различни точки на света. Последната му самостоятелна изложба Allusions е във Венеция, където от 17 ноември до 8 декември негови творби могат да се разгледат, но и да се купят, в тазгодишното издание за съвременно изкуство Arte Laguna Prize в северния Арсенал на града.

Целият живот на Рив Булгари (ударението е на А), е пълен с чудновати случки. Дори само равностметката от броя страни, където е живял, и на съпругите му, не е никак банална. Рив Булгари днес се разделя между Ню Йорк, София и Словения. Живял е обаче и в Германия, Италия, Канада, Япония, Мексико... Има две дъщери и три брака, като последният от тях е с актрисата Марина Александрова, “с 18 г. по-млада от мен”, както пояснява той. Тя е и жената, която го кара - него, човека, обичащ водата,

да се влюби в горския пейзаж

на имението, което си

купуват преди 3 г. в Словения

То е на 20 км от италианската граница и на 30 - от Триест. До Венеция пътят е само час и половина, така че сегашният живот на семейството му ще бъде все по-свързан и с Италия.

Но как всъщност Радослав Иванов става творецът Рив Булгари, чиито творби има и в архива на миланската академия “Брера”, и в офиса на “Долче и Габана” в Милано, и в постоянните колекции на галерии и музеи в София, Щутгарт, Хелзинки, Токио, Лондон?

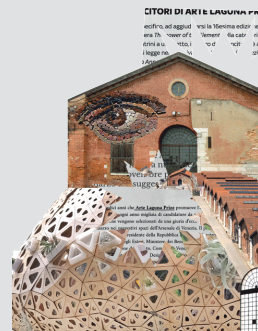

Художникът се ражда с името Радослав Иванов през 1966 г. в София

“Проходих на година с моливчета и боички в ръце, с които цапах навсякъде в ателието на баща ми Иван Б.Иванов във Владая.” Подобно на много други синове на художници в България по онова време и той наследява “занаята”. Още от малък обаче показва, че е сръчен. Завършва “по каналния ред” художествена гимназия и академия, после и анимация във ВИТИЗ при Доньо Донов. Така през софийската си младост Радослав ошлайфа професионално таланта си във всички области на изобразителното изкуство - от графиката и стенописа до живописиста и скулптурата. Когато учи в академията, живее 3 г. в Берлин и си идва в София само за да си вземе изпитите. Става свидетел на падането на Стената, от което още пази няколко картини. Идва 1992-ра, годината на дипломирането му. Радослав иска да се посвети на изкуството, но в оня период за много българи е въпрос на оцеляване, а не време за картини. Точно тогава наследява от сестрата на баба си апартамент на Женския пазар в София. Продава го и отваря ресторант на “Раковска”. Започва да прави успешен бизнес, но “дойдоха мафиотските времена”. Гонят го,

опитват се дори да

го застрелят, рекетират

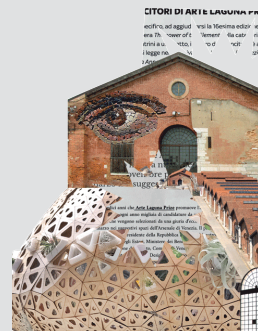
го за бизнеса му

В края на 1994 г. Радослав заминава за Ню Йорк с 200 долара, без да знае и дума на английски. Заживява при приятел за кратко. После потегля към Канада, където става политически емигрант и научава английски. Въпреки че има документи, не издържа повече от 2 г., защото не му понася стилът на живот. Прави изложба в галерия "Кармел" в Отава и решава да мине през Ню Йорк на връщане за България. Отива при свой приятел в Сохо, където кипи от изкуство. Остава няколко месеца и даже си купува билет за София.

Фатална за прибирането обаче се оказва вечерята му с приятел. Той го разубеждава и го пита защо не започне работа при американски художник, който си търси асистент за продукциите. Радослав отива, харесват го и така започва новото му американско приключение. Получава и зелена карта, след което решава да тръгне по свой собствен път. Работи, за да печели, и същевременно е свободен да рисува. Сътрудничи при изработката на някои от скулптурите на Джеф Кунс. В ателието на американския художник Марк Костаби среща и първата си съпруга - тя е японка и е известна фотографка. Двамата дори живеят известно време в Осака, откъдето е тя, а след това и в Токио.

Когато е в Ню Йорк, Радослав работи и като мениджър на собственик на сгради. Среща свои приятели музиканти, които търсят места, в които може да се вдига шум. Българинът намира помещение, което превръщат в студио и го дават под наем. Малко след това обаче този нов бизнес става като лавина - с приятели само за месец организира 20 студиа. Художникът няма време да рисува. Наема помещения, после започва и да купува сгради и да ги превръща в музикални студиа. Сред клиентите му са дори Дрейк и Ейми Уайнхаус .

През онзи период Радослав среща и втората си съпруга - българка. Същевременно живее известно време в Мексико, пътува до Перу, прави документални филми. Развежда се и с втората си жена, но от нея му остава прекрасна дъщеря, вече 20-годишна. Когато едно лято се връща с нея в България за ваканция, среща третата си съпруга - актрисата Марина Александрова. И тя е разведена с дъщеря, така че двамата решават да направят от две счупени чаши една цяла.

И двете дъщери сега са големи, учат и работят в Ню Йорк, а Рив Булгари и Марина искат все по-често да бъдат в Европа. Художникът вече е

оставил голяма част

от музикалния си бизнес

в ръцете на мениджъри,

така че има повече време да мисли “за цвят и форма”, а и за семейството си. Очакват го изложби в Пловдив, София, а през март - и в Рим.

Казва, че колекционерите определят стила му като “Рив”.

“Не интерпретирам реалността реално, а е през моя поглед. Преди време бях по-реалистичен, после минах към абстракция, в Германия открих попарта, дадаизма, инсталационното изкуство. Сега се връщам към образността. Вълнуват ме отношенията между хората и как да се предаде един разговор между двама души - но не по реалистичен начин, а само да намекна, да подам посоката на някого и той да си я продължи”, казва Рив Булгари.

Във венецианската му изложба могат да се видят и скулптури с огледални повърхности от периода му през 2016 г. “Зрителят може да е като участник в тях чрез отражението си, той се оглежда, но като през пречупено огледало.”